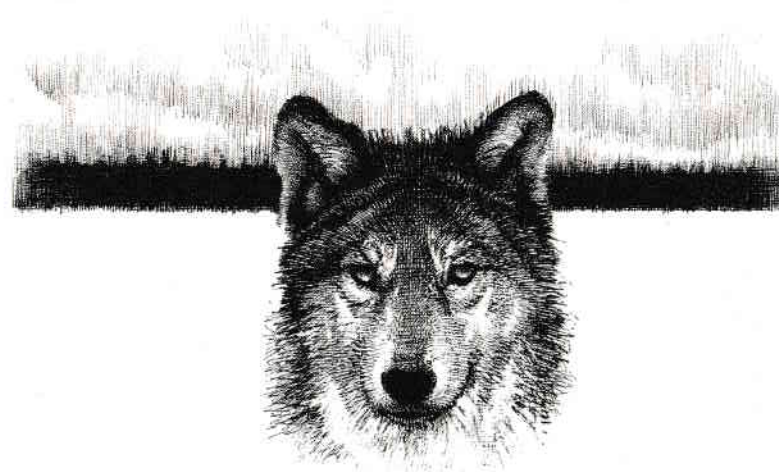

Colț Alb

Jack London

Adaptare de Caroline Castle și Alison Sage

Ilustrații de Geoff Taylor

Târgu-Mureș, 2020

Text © Caroline Castle and Alison Sage 2008
Inside illustrations by Geoff Taylor
TreeTops Classics: White Fang was originally published in English in 2008.
This edition is published by arrangement with Oxford University Press.

Această ediție a cărții *Colț Alb* a fost publicată în limba engleză în anul 2008. Traducerea de față a apărut cu acordul Editurii Oxford University Press.

Text, design și ilustrații

Copyright © Editura Kreativ, Târgu-Mureș, 2020

Director editorial: Andrei Timar

Traducător din limba engleză: Alexandra Gheorghe

Ilustrații: Geoff Taylor

Corector: Roxana Truța

Colaborator: SC Design Solutions Consulting SRL

ISBN 978-606-646-828-2

Comenzi la:

tel.: +40 265 250 805

office@editurakreativ.ro

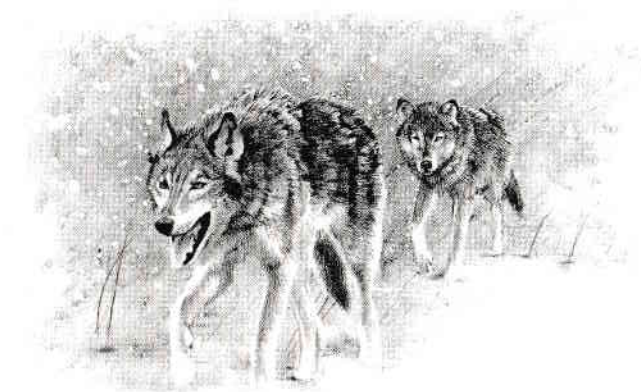
www.editurakreativ.ro

facebook.com/EdituraKreativ

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Kreativ. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace electronice, mecanice, fotocopii, înregistrări sau altele, fără acordul scris al Editurii Kreativ.

Cuprins

<i>Capitolul 1:</i>	Lupoaica	5
<i>Capitolul 2:</i>	Puiuțul cenușiu	12
<i>Capitolul 3:</i>	În lumea largă	17
<i>Capitolul 4:</i>	Dinte și gheară	21
<i>Capitolul 5:</i>	O viață nouă	25
<i>Capitolul 6:</i>	Proscrișii	34
<i>Capitolul 7:</i>	Prieteni și dușmani	38
<i>Capitolul 8:</i>	Lupul agresiv	42
<i>Capitolul 9:</i>	O luptă pe viață și pe moarte	50
<i>Capitolul 10:</i>	Nu poate fi îmblânzit!	56
<i>Capitolul 11:</i>	Iubire	61
<i>Capitolul 12:</i>	Întoarcerea acasă	68
Jack London		77
Despre carte		78
Vocabular		79

CAPITOLUL 1

Lupoaica

La căderea nopții, Henry și Bill auziră primul urlet. Un tânguit groaznic care răsună în liniștea nopții. Cei doi se uitară unul la altul în tăcere. Urmă alt urlet. Apoi altul și altul. Lupi!

– Vin după noi, Henry, spuse Bill.

– Mai bine ne-am face tabăra și am aprinde focul, răspunse Henry. Nu le place focul.

Cei doi bărbați luară masa în timp ce câinii se strângeau unii lângă alții.

– Nu-mi place să-i văd pe câini așa aproape de tabără, spuse Bill.

Chiar în acea clipă, alte urlate puternice ale lupilor străpunseră văzduhul.

– Aud bine câinii ăștia ai noștri, spuse Henry. Știu că sunt în siguranță aici și se gândesc că mai bine mănâncă cina decât să fie ei înșiși cina altora.

Bill căzu pe gânduri.

– Henry, spuse el. Câți câini avem noi?

– Șase, știi doar.

– Așa, avem șase câini. Le-am dat câte un pește la fiecare și-ți zic sigur că unul a rămas fără. Îmi mai trebuia un pește!

Bill se opri și se uită la prietenul său, tot așteptând să-i înțeleagă pe deplin spusese.

– Sigur ai numărat tu greșit, îi răspunse Henry.

– Îți zic că îmi mai trebuia un pește și m-am întors să-l iau ca să i-l dau lui Urechiușă. În total șapte pești. Am dat pește la șapte câini, pe bune îți spun.

Henry numără din nou câinii.

– Uite, acum sunt șase, spuse el și-i aruncă o privire încurcată prietenului său, de parcă acesta ar fi fost nebun.

Bill dădu dezaprobat din cap.

– Îți spun că am văzut șapte, Henry. Șapte câini.

Henry oftă.

– Bill, locul ăsta-ți face rău. Văd că-ncepi să-ți pierzi mințile. Hai acum să mergem la culcare.

În apropierea bărbaților, niște ochi ca doi cărbuni încinși licăriră în întuneric. Apoi se zăriră încă doi și încă doi.

Se treziră devreme a doua zi dimineață. Bill numără câinii.

– Henry, spuse el, câți câini zici că avem?

– Zece, glumi Henry. Să nu-mi zici că vezi zece câini acuma, Bill!

– Greșit, se răsti Bill. Avem cinci. Plinuța nu mai e.

– Nu mai e? țipă Henry, ieșind în grabă să numere câinii.

Bill avea dreptate.

– Plinuța, căteaua aia bleagă și bătrână, suspină Bill. Sigur s-a încumetat să plece noaptea și a nimerit fix în gurile lor.

– Nici cel mai bleg câine n-ar putea să fie atât de fraier, spuse Henry. Oricum, n-a fost niciodată cea mai răsărită din haită, Plinuța asta.

Seara următoare, când Henry încălzea mâncarea, se auzi deodată un geamăt ascuțit de durere. Bill stătea lângă câini cu un băț în mână.

– L-am croit¹ bine, spuse el.

– Cum arăta? întrebă Henry.

– Arăta ca un lup, răspunse Bill. Dar se purta mai degrabă ca un câine.

– O fi lup îmblânzit, zise Henry. De fapt, sigur e unul dintr-ăsta, că doar a venit fix la ora mesei.

În acea noapte, rotocoalele ochilor arzători se iviră din nou în întuneric. Doar că de data asta ceva mai aproape.

– Ce bine era dacă aș fi fost acum acasă! mormăi Henry. Ar fi fost mai bine dacă nu am fi pus niciodată piciorul în locul ăsta.

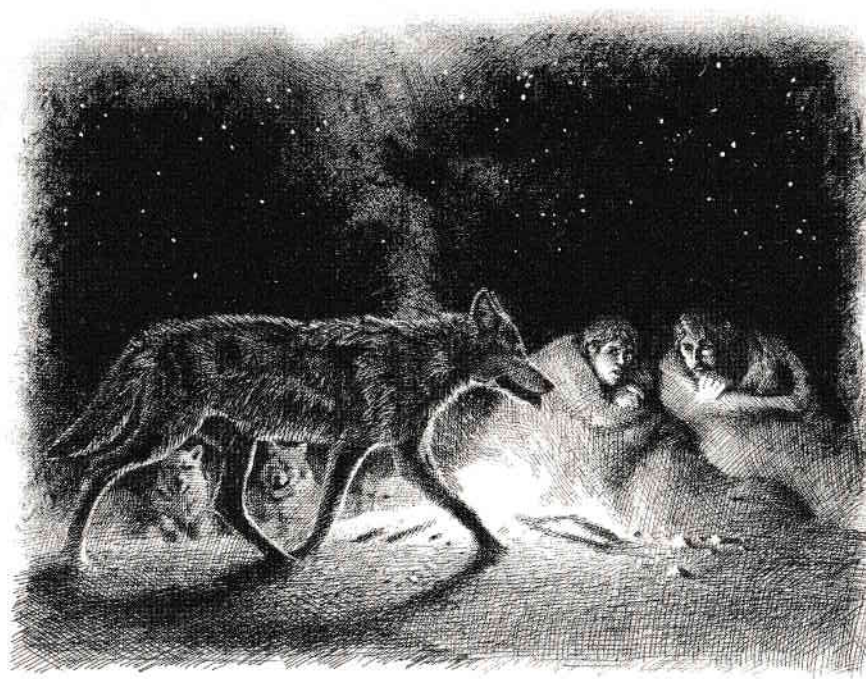
A doua zi dimineață dispăruse alt câine. Broscoiul. Cel mai puternic din haită.

– Și ăsta nu era bleg, spuse Bill.

...

În acea noapte, o umbră alungită se strecură în tabără. Pe neașteptate, se apropie de foc. Era o lupoaică.

– Asta-i lupoaica pe care-am altoit-o² cu bățul, zise Henry în șoaptă. Ea ne pune pe fugă câinii.

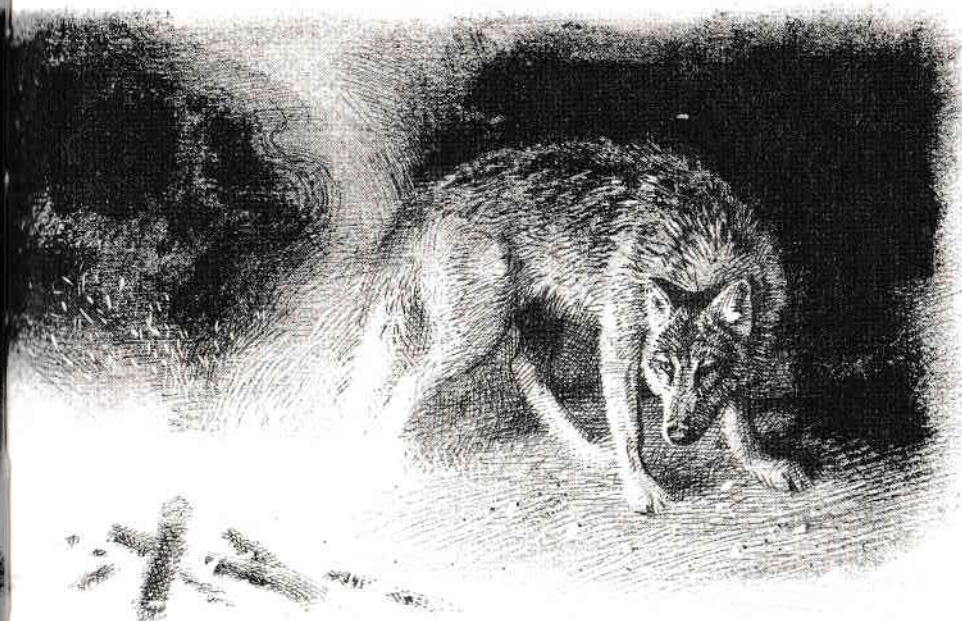

În foc trosni cu putere un buștean nimicit de flăcări, iar lupoaica se făcu nevăzută la auzul zgomotului. Dimineața următoare mai dispăruse un câine. De data asta era vorba de Mânzul.

Porniră din nou la drum. Dintr-o dată, Henry se opri cu răsuflarea tăiată. Acolo, în lumina zilei, era chiar lupoaica pe care o văzuseră noaptea trecută.

– Ea e! strigă Bill. Asta-i bestia de ne-a târât jumătate dintre câini în ghearele fraților săi. Acum a ieșit la vânătoare.

Era mare și avea o culoare ciudată, cărămiziu-cenușie, de nici nu părea lup. Îi țintui cu o privire flămândă.

– Pare un fel de corcitură, un amestec de câine cu lup, spuse Henry.

Bill se săturase.

– Gata, mi-a ajuns, țipă el. S-a lins pe bot de câinii noștri!

Animalul făcu stânga-mprejur și fugi spre pădure, iar Bill se luă după ea înainte ca Henry să-l poată opri.

Fu ultima dată când Henry își mai văzu prietenul. Câteva ore mai târziu, un grup de salvamontiști îi găsiră pe Henry și pe ultimii dintre câinii săi ghemuiți sub pături, înnebuniți de frică și de frig.